

BOŽIČ

ČETRTE MODREC

Prerejeno po zgodbi Četrte modrec Henryja Van Dyka.

Božična igrice je lahko zaigrana pred polnočnico. Sodelujejo: bralec, trije kralji, Artaban, ranjeni, gostilničar, trgovci, sužnji, glas.

- Bralec/ka:** Gašper, Miha, Boltežar in Artaban so zajahali kamele in se odpravili na pot. Njihova smer je neznana, njihova vodnica svetlikajoča se zvezda, ki se je pojavila na vzhodu, njihov cilj – pokloniti se novorojenemu Kralju kraljev.
- Modri so prodali vse svoje imetje, da bi kupili darilo, vredno kralja. Gašper, Miha in Boltežar so kupili zlato, kadilo in miro. Artaban pa je izbral tri dragocene bisere – rubin, smaragd in diamant.
- Med potovanjem je Artaban strmel v dragocene bisere na dlani roke in si rekel:
- Artaban:** »Kako hrepenim po dnevu, ko bom srečal kralja in mu podaril te darove. To bo največji dan v mojem življenju.«
- Bralec/ka:** Te sanje sredi dneva je zmotilo sočutno ječanje in stokanje. Nekoga je moralo zelo boleti. Hitro je spustil bisere v denarnico, razjahal in šel iskat trpečega. V jarku je našel napol golega moža, krvavečega in izmučenega. Roparji so ga napadli in ga tam pustili, da bi umrl.
- Bralec/ka:** Artabanu se je mož zasmilil. Previdno ga je posadil na kamelo in ga odpeljal v bližnjo gostilno. Tako se je zavzel zanj, da je pozabil na zvezdo, na dotedanje potovanje in na novorojenega kralja. Ko je bil prepričan, da je ranjeni okreval in ne potrebuje več pomoči, je naredil načrt za nadaljnje potovanje. Gostilničar ga je ustavil na vratih in zahteval plačilo za vzdrževanje ranjenca. Dragoceni kamni so bili edina stvar, ki jo je Artaban premogel. Brez obotavljanja je segel v mošnjo po rubin in ga dal gostilničarju. Hitro je šel iskat popotne prijatelje in si govoril:
- Artaban:** »Kaj bi za en rubin! Kralj mi ne bo štel za slabo, da sem ga dal za to, da bi rešil človeško življenje.«
- Bralec/ka:** Iskal je in iskal, toda izgubil je sled za drugimi modrimi, pa tudi zvezda je izginila z neba. Nazadnje se je ves izčrpan usedel na skalo in molil:
- Artaban:** »Moj Gospod, Kralj kraljev, zapustil sem dom, družino in domovino, da bi te našel. Sedaj sem sam in izgubljen v divjini brez sledi. Vodi moje stopinje, Gospod, da te bom mogel najti in ti darovati dragocene darove.«
- Bralec/ka:** Vstal je, zajahal kamelo ter krenil na pot. Dan za dnem je brez prijateljske družbe in brez zvezde vodnice potoval mimo hrupnih mest in zaspanih vasi ter obrobni palmovih oaz, odločen, da najde kralja. Globoko v srcu je čutil, da ga bo nekega dne nekje našel.
- Bralec/ka:** Utrujen in žejen se je nekoč ustavil ob vodnjaku, da bi se odpočil. V daljavi je zagledal bližajočo se karavano. Mogoče bodo imeli potniki novice o kralju, ki ga je iskal. Toda ko so prišli bliže, je videl, da je to sprevod smrti – trgovci s sužnji so gnali po puščavi človeški tovor. Zanj ne bodo imeli novic.
- Bralec/ka:** Tudi oni so se ustavili v oazi, da bi počivali, in Artaban je izčrpane in prestrašene sužnje gledal z velikim sočutjem in ljubeznijo, saj je vedel, da so obsojeni na dosmrtno suženjstvo. Ko so sužnji videli, kako usmiljen in blag je, so se zgrnili okrog njega in iz srca so jim privreli vzkliki:

- Sužnji: »Prosimo, gospod, kupite nas, vse nas kupite in nas osvobodite iz rok teh surovih ljudi. Če nas osvobodite, vam bomo do smrti služili!«
- Bralec/ka: Omeščali so Artabanovo srce. Iz mošnjička je vzel smaragd in diamant. Kraljevo ceno mora plačati za njihovo svobodo. Kot da bi ga prisilila neka moč nad njim, je vstal in se približal trgovcem.
- Artaban: »Kupim jih, vse jih kupim,«
- Bralec/ka: je dejal. Presenečen trgovec s sužnji je vprašal:
- Trgovec: »Kaj nam daš zanje?«
- Bralec/ka: Artaban je odprl dlan in bisera sta se zalesketala v puščavskem soncu.
- Artaban: »To je cena,«
- Bralec/ka: je dejal.
- Artaban: »Cena, ki je vredna kralja.«
- Bralec/ka: Trgovci so vzeli odkupnino in rekli:
- Trgovci: »Sužnji so tvoji, vsi sužnji.«
- Bralec/ka: Artaban se je obrnil k sužnjem in jim vesel rekel:
- Artaban: »Svobodni ste. Samim sebi pripadate, ne pa meni. Pojdite domov in živite v miru.«
- Bralec/ka: Ko so vsi odšli, je Artaban ostal sam in zbegan ob vodnjaku.
- Artaban: »Ali sem prav storil?«
- Bralec/ka: se je spraševal.
- Artaban: »Srce mi pravi, da prav, toda ničesar nisem pustil za svojega kralja.«
- Bralec/ka: Sonce je zašlo in tema je pokrila puščavo. Artaban je povzdignil solzni obraz in strmel v zvezdnato nebo, ki se je bočilo nad njim. Zatem je presenečen zaklical:
- Artaban: »Tu je! Ali je mogoče? Seveda, to je zvezda novorojenega kralja! Moram za njo. Oh, nič, saj je že prepozno. Nič nimam, kar bi mu podaril. Pozno je, zame je prepozno, da bi srečal kralja.«
- Bralec/ka: Sklonil je glavo in strtega srca zajokal. Nato mu je v temi spregovoril skrivnosten glas:
- Glas: »Ni prepozno, Artaban. Pravočasno si prišel. Želim, da veš, da so bili tvoji darovi prvi, ki sem jih prejel. Od štirih modrih, ki so odšli iskat, si ti prvi, ki me je našel, prvi, ki si mi izkazal čast, in prvi, ki si mi poklonil darove.«

Konec